

[Per Federspiel.]

gjort et meget stort fremskridt henimod løsningen af denne tilsyneladende hårdknude. I § 4 i communicateet definerer regeringscheferne i store træk den politiske målsætning. De fremhæver, at Europa er sammensat af stater, der uanset deres forskellige nationale egenskaber er fælles om deres væsentlige interesser, at deres sikkerhed ligger i deres indre sammenhold, at de er besluttet på at opretholde et venskabeligt forhold til udenforstående lande, at de erkender den rolle, Europa bør spille med henblik på at fremme afspændingen i internationale forhold, at de stræber efter en tilnærmelse mellem alle folk, først og fremmest på hele det europæiske kontinent, og at de anser alt dette for nødvendigt for en udvikling i fremskridt og fred.

Der er jo intet i dette, som kan stride mod svensk udenrigspolitik eller krænke Sveriges neutralitet. Hvis der nu tillige fra svensk side blev fremsat en tydelig erklæring om, hvad svensk udenrigspolitik tilsigter ud fra det svenske neutralitetssynspunkt, er der vel al mulig grund til at tro, at disse to standpunkter vil kunne kobles sammen, således at den tilsyneladende eneste hindring for en direkte svensk ansøgning om medlemskab, som jo stadigt voksende kræfter både i erhvervslivet og inden for de politiske partier i Sverige ønsker, kunne blive endeligt fjernet.

Vi er enige i, at det ville være den lykkeligste løsning, hvis Sverige sammen med Norge og Danmark kunne opnå fuldt medlemskab og der samtidig kunne findes en tilfredsstillende løsning på Finlands og Islands rent økonomiske forhold til det europæiske marked. Før Islands vedkommende er hindringerne jo ikke af politisk karakter, men af rent økonomisk karakter.

Når vi nu måske nærmer os de afsluttende faser i Nordek, må vi samtidig gøre os klart, at dette ikke sker uden vanskeligheder. Det har ikke skortet på advarsler udefra om, at en fortsættelse af de nordiske forhandlinger ville svække de nordiske ansøgers troværdighed over for EEC. Jeg tror, at over for de instanser, der skal forhandles med, vil denne situation kunne forklæres. Der vil ikke være vanskeligheder ved at gøre det begribeligt, at det, man hid-

til har opnået fra de nordiske landes side, ikke er nogen hindring for de enkelte nordiske landes medlemskab af EEC.

Men anderledes gælder det i mindre velorienterede politiske kredse. Norden, de nordiske forhandlinger og nordiske traktater kan jo aldrig nogen sinde blive forsidestof i verdenspressen. Det er heller ikke noget, der kan vække almindelig interesse, hvis vi udsender erklæringer og forklaringer om, hvad det drejer sig om. Det, der foregår i Vesteuropa i øjeblikket, foregår nok så meget på det politiske plan som på det økonomiske plan, og dér vil man ikke kunne afvise den betragtning, at de nordiske landes bestræbelser har et andet politisk sigte, hvor meget der så end kun er økonomi i Nordek. Man kan nu engang ikke adskille økonomi og politik, og de økonomiske beslutninger af så forholdsvis vidtrækkende karakter, som man tilsigter i Nordek, kan ikke betragtes som andet end en politisk handling.

De forhandlinger, der i øjeblikket foregår på det forberedende plan, og som vel også Danmark vil blive inddraget i i den allernærmeste fremtid, måske allerede under markedsministerens forestående rejse til Bruxelles, har, så vidt jeg kan bedømme, i det væsentlige et politisk sigte. Vil man være med til at opbygge et Europa i fællesskab, skabe den sikkerhed imod fremtidige konflikter mellem europæiske lande, som alene en egentlig sammenslutning kan give, eller vil man alene satse på de økonomiske fordele, der kan være, og som jo er så åbenbare ved sammenslutninger af denne art?

Nu nævnte hr. Ivar Nørgaard — jeg skal ikke nærmere kommentere hans stærkt polemisk prægede tale — de meget betydelige fordele, der vil være ved Nordek, men hr. Ivar Nørgaard kan ikke være blind for, at nøjagtig de fordele, der opnås ved, at man går ind i en større sammenhæng, i forstærket grad ville opnås i et europæisk samarbejde. Derfor er det rigtigt, at vi fastholder den målsætning, at Danmarks fremtid må hvile på medlemskab af et større europæisk fællesskab. Jeg kan måske minde hr. Ivar Nørgaard om, at ganske det samme resultat gav hr. J. O. Krag udtryk for, da han for nogle år siden modtog Karlsprisen i Aachen, hvor han sagde: